

Οι τίτλοι αρχής και οι τίτλοι τέλους της ταινίας δημιουργούνται πάνω στο πράσινο χορτάρι του πάρκου, όπου ο φωτογράφος βγάζει τις επίμαχες φωτογραφίες.

Στους τίτλους αρχής μέσα από τα γράμματα διακρίνονται μοντέλα, τα οποία χορεύουν στο ρυθμό της μουσικής των τίτλων και εναρμονίζονται με την ατμόσφαιρα του swinging Λονδίνου του '60.

Στους τίτλους του τέλους εμφανίζεται η υπογραφή του σκηνοθέτη Μ. Antonioni με το fade out, εξαφανίζοντας με αυτό τον τρόπο τον πρωταγωνιστή του στο πράσινο χορτάρι, το οποίο, όπως είναι γνωστό, το είχε βάψει, για να μπορέσει να αποδώσει μια απόκοσμη ατμόσφαιρα.

Ο φωτογράφος συναντάει τον μάνατζέρ του σε ένα εστιατόριο, για να του δείξει τις φωτογραφίες για το βιβλίο που ετοιμάζει. Πρόκειται για τις φωτογραφίες από το άσυλο αστέγων. Δεν έχουν καμία σχέση με οτιδήποτε έχουν δει μέχρι στιγμής οι θεατές, ούτε με το γκλάμουρ των μοντέλων μόδας ούτε με τη σκηνή στο πάρκο. Είναι τελείως παράταιρες με τη ζωή του φωτογράφου. Κινηματογραφούνται σε υποκειμενικό πλαίσιο του μάνατζερ καθώς τις ξεφυλλίζει.

Αυτή είναι η οπτική γωνία κάτω από την οποία κινηματογράφησε το επεισόδιο στο πάρκο ο σκηνοθέτης Μ. Antonioni. Οι φωτογραφίες που ακολουθούν στην σκηνή της μεγέθυνσης είναι τραβηγμένες από άλλη οπτική γωνία, αυτή της μηχανής του φωτογράφου, και οι θεατές δεν τις έχουν δει ακόμη.

Ο Μ. Antonioni στην σκηνή της μεγέθυνσης θα ενώσει την οπτική ματιά του σκηνοθέτη και του φωτογράφου κινηματογραφώντας ξανά τις φωτογραφίες.

Ως σκηνοθέτης κάνει έτσι την παρουσία του διαρκώς αισθητή, για να υπενθυμίζει στους θεατές ότι ο κινηματογράφος αποτελεί μια κατασκευή και μια ερμηνεία της πραγματικότητας.

Όπως θα δούμε στα επόμενα καρέ που σχολιάζονται, ο φωτογράφος θα δοκιμάσει να δώσει νόημα στις φωτογραφίες που τράβηξε ο ίδιος μέσα από τη δική του φωτογραφική μηχανή.